

[Damsgaard.]

fundsøkonomisk forsvarlige rammer for indkomstpolitikken, hvis vi skulle undgå den situation, vi i dag står i. Regeringen ville det dengang anderledes, men mon ikke mange har en fornemmelse af, at situationen i dag havde været en hel anden, hvis regeringen dengang og i tide havde haft mod til åbent at sige, at konsekvenserne af den førte indkomstpolitik ville blive både rækken af buketter og prisstigninger, som i det væsentlige vil opsuge det, skatterne lader tilbage.

I denne forbindelse kan der være grund til at spørge: giver det virkelig ikke regeringen grund til alvorlige betænkeligheder, at den førte politik vil efterlade store omkostningsstigninger for erhvervene, og det oven i købet på baggrund af, at besvarelserne i afgiftsudvalget klart viser, at vi i de senere år her i landet har haft stærkere prisstigningstendenser, end man har haft i de lande, vi først og fremmest samhandler med?

Jeg har fundet nogle tal i bilaget til afgiftsudvalgets betænkning — de findes i Folketingstidende 1964-65, tillæg B. sp. 385. Jeg ville egentlig gerne have haft dem med også i forhandlingerne i Folketingstidende, men jeg ved, hvor besværligt det er. Måske kan jeg kort referere dem. Detailprisindekset er i 1953 sat til 100 i følgende lande: Danmark, Sverige, Norge, England, Vesttyskland, Holland, Belgien og USA, og i tabellen kan man se stigningen frem til 1964. Jeg skal kun nævne tallene for 1964: Danmark 145, Sverige 142, Norge 142, England 137, Vesttyskland 124, Holland 139, Belgien 120 og USA 117.

En anden følge af den førte politik er nødvendigheden af et betragteligt kasseoverskud på statsfinanserne. Vi har ikke fra venstres side bestridt størrelsen af dette behov, men skulle et sådant kasseoverskud have mening i den aktuelle situation, måtte en afgørende betingelse naturligvis være, at væsentlige dele af det ikke på en eller anden måde på ny gled ud i kapløbet efter varer — efter varer, som ikke findes. I det hele taget må man vel sige, at kasseoverskuddet i socialdemokratiske regeringers hænder har ændret karakter fra at være et redskab i konjunkturpolitikken til at være et sted, hvor man ligesom tæller nogle af de fejlt-

gelses sammen, man har begået andetsteds i den økonomiske politik.

Et andet adsnit af finanslovsforslaget, som i særlig grad har været fremme i den senere tids drøftelser, er det offentliges bygge- og anlægsvirksomhed. I det oprindelige finanslovsforslag, som vi behandlede i december, regnede den højtærede finansminister med en udgiftsstigning på denne post på mere end 40 pct. Jeg skal ikke nægte, at jeg udtrykte nogen skepsis med hensyn til, hvor den arbejdskraft skulle komme fra, som kunne omsætte disse bevillinger i praktiske resultater, for bevillinger alene gør det ikke, de er kun tom vinduespynt, hvis de praktiske, produktionsmæssige muligheder ikke er til stede. Regeringen har siden foreslået stigningen på denne post kraftigt beskåret, og jeg må vel heri se en erkendelse af, at de praktiske muligheder for disse projekters gennemførelse ikke var skabt. Men jeg må samtidig stærkt understrege, at nedskæringer alene ikke løser de store opgaver, vi ubestridelig står over for, både når det gælder uddannelse, sociale områder og andre ting.

Gang på gang har venstre peget på veje til en forbedring af det produktionsmæssige grundlag, som skulle sætte os i stand til at nå videre både med disse opgaver og med erhvervenes udvikling. Lad mig blot nævne en sanering af boligproduktionens vilkår, gennemførelse af fri arbejdsret og en skattereform, der ikke unødigt hæmmer arbejdsindsats og opsparing. I virkeligheden har regeringen alt for længe tøvet på disse konstruktive områder. Både herigennem og gennem den fejlslagne indkomstpolitik og manglende overblik over de økonomiske muligheder har regeringen et tungt ansvar for, at det har været nødvendigt at skære ned også på de opgaver, hvis løsning alle partier i folketinget havde givet tilslutning til.

Vi har altså ikke stillet konkrete ændringsforslag, men der er dog i tillægsbetænkningen nævnt enkelte særlige udgiftsposter, som venstre principielt går imod. Nogle af disse gik vi imod, da de som aktstykker blev forelagt i finansudvalget; det gælder f. eks. forslaget om nyoprettelse af 5 stillinger i ministeriet for kulturelle anliggender. Vi er ængstelige for administrationens vækst.